

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: A. A. Z., IČO: X,
sídlem X,
zastoupený JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem,
sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: Státní úřad inspekce práce,
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 18. 4. 2018, č. j. X, a rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj ze dne 8. 11. 2017, č. j. X, se **pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2018, č. j. X, jímž bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 11. 2017, č. j. X, dle kterého výrokem I. žalobce na pracovišti v provozovně ISTANBUL KEBAB v ulici U Krupské brány 492/2 v Teplicích umožnil výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), spočívající v krájení masa, přípravě kebabu a mytí nádobí, fyzické osobě, paní J., a to nejméně ve dnech 22. 1. 2017, 23. 1. 2017, 24. 1. 2017, 25. 1. 2017, 26. 1. 2017 a 27. 1. 2017, přičemž tuto činnost vykazující znaky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), vykonávala výše jmenovaná pro žalobce mimo pracovněprávní vztah ve smyslu § 3 zákoníku práce, čímž se žalobce dopustil správního deliktu podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Podle výroku II. daného rozhodnutí pak žalobce dále porušil povinnost stanovenou v § 77 odst. 1 zákoníku práce tím, že se svými zaměstnanci: panem Č., který pro žalobce na kontrolovaném pracovišti v provozovně ISTANBUL KEBAB v ulici U Krupské brány 492/2 v Teplicích nejméně dne 24. 1. 2017 a dále v období měsíce ledna 2017 vykonával závislou práci spočívající ve výrobě pizzy a kebabů, panem D., který pro žalobce na kontrolovaném pracovišti v provozovně ISTANBUL KEBAB v ulici U Krupské brány 492/2 v Teplicích nejméně dne 24. 1. 2017 a dále v období měsíce ledna 2017 vykonával závislou práci spočívající v umývání nádobí, stolů a vaření čaje, paní C., která pro žalobce na kontrolovaném pracovišti na adrese U Krupské brány 492/2, Teplice dne 5. 8. 2016 (nejméně od 12:40 do 13:15 hod.) vykonávala závislou práci spočívající v prodeji zmrzliny a trdelníku, neuzavřel dohodu o provedení práce v písemné formě, čímž se dopustil správního deliktu na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr podle § 25 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“). Za nadepsané správní delikty pak byla výrokem III. prvostupňového rozhodnutí žalobci za použití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 140 odst. 4 písm. f) zákona o zaměstnanosti uložena pokuta ve výši 78 000 Kč. Výrokem IV. poté bylo rozhodnuto o povinnosti žalobce uhradit paušální částku náhrady nákladů správního řízení v částce 1 000 Kč. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

Žaloba

- Žalobce v podané žalobě předně zrekapituloval dosavadní průběh věci. Následně namítl, že z tvrzení paní J. ve věci vyplývá, že nedošlo k uzavření písemné pracovní smlouvy, nikoliv, že by nedošlo k ujednání takové smlouvy. Skutkově tak nebylo možno dané jednání posoudit jako umožnění výkonu nelegální práce, neboť tento závěr nevyplýval z žádného z provedených důkazů. K tomu žalobce odkázal na § 20 odst. 1 a 2 zákoníku práce a dále uvedl, že ústní pracovní smlouva je neplatná jen tehdy, pokud účastník smlouvy, který neplatnost nezavinil, tuto uplatní u soudu. Jedná se tedy o tzv. relativní neplatnost, přičemž absolutní neplatnost zde dle žalobce nepřichází v úvahu, neboť zákoník práce v § 34 odst. 2 neuvádí, že je tato v případě absence písemné formy neplatná. V tomto kontextu žalobce též poukázal na to, že existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že se skutkový děj odehrál jinak než tak, že naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nepřipadá shledání viny ze spáchání správního deliktu v úvahu (*in dubio pro reo*). Posuzovaný skutek žalobce tak nebylo možno shledat za správní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

delikt umožnění nelegálního zaměstnávání. Žalobce je přitom cizincem, který velmi špatně rozumí českému jazyku. Tato skutečnost byla v rámci správního řízení zcela přehlížena, neboť správní orgán I. stupně vybral výroky žalobce, které šlo užít v jeho neprospěch a zcela cíleně opomenul jeho další vyjádření, která skutkový stav důvodně a správně zpochybňovala. Žalobce též zmínil, že má se všemi zaměstnanci uzavřenou písemnou smlouvu, avšak v důsledku nesprávného postupu správního orgánu I. stupně důkazy nemohl předložit.

3. Z hlediska správního práva trestního je pak dle žalobce nutná zásada ultima ratio, kterou je třeba aplikovat i v případě odpovědnosti za správní delikt, vnímat zejména v tom smyslu, že je třeba omezit trestání na případy, kdy je to skutečně důvodné, nezbytné, kdy nedostačují jiné prostředky a nástroje. Pokuta udělená žalobci je tak dle jeho názoru nepřiměřená až likvidační. V projednávaném případě zároveň nedošlo ke zkoumání rozhodných okolností z hlediska výše pokuty, přičemž správní orgán I. stupně predikoval falšování hospodářských výsledků ze strany žalobce. Udělená pokuta tedy může žalobce uvrhnout do existenčních potíží, přičemž tato skutečnost nemusí mít vliv pouze na něj, ale i na jeho rodinu a zaměstnance.
4. Žalobce poté namítl, že kontrolní protokol byl ve věci vydán na základě nezákonně provedené kontroly. Kontrolovaná osoba (popř. její zástupce) totiž nebyla v průběhu kontroly informována o jejím průběhu. Konkrétně se jednalo o kontrolu provedenou dne 24. 1. 2017. Předmětná námitka již byla žalobcem vznesena v rámci odvolacího řízení, nicméně žalovaný ji nesprávně odmítl jako nedůvodnou, když uvedl, že namítané kontrole byl přítomen pan Č. Taková argumentace je však dle žalobce nepřiléhavá, neboť právě delikt zjištěný dne 24. 1. 2017 se týkal pana Č. K tomu žalobce odkázal na § 9 písm. e) zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), přičemž uvedl, že z provedené kontroly je zřejmé, že přítomnost kontrolované osoby při úkonech kontroly by nebránila splnění účelu této kontroly. Žalobce tak byl postupem správního orgánu I. stupně při kontrole dne 24. 1. 2017 zkrácen na svých právech, a řízení je tak dle jeho tvrzení zatíženo závažnou vadou. Žalobce současně znovu upozornil, že je cizincem špatně ovládačím český jazyk, a tudíž je otázkou, zda vůbec mohl rozumět skutečnostem uváděným v případě první kontroly.
5. Dle žalobce pak správní orgány v projednávané věci zcela rezignovaly na svoji úlohu vlastním dokazováním zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány tedy nijak nevyvrátily tvrzení žalobce, resp. se s nimi žalovaný v rámci odvolacího řízení nikterak nevypořádal. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je přitom správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena [§ 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)]. Daná námitka směřuje především vůči skutkovým zjištěním o předložených nepodepsaných pracovních smlouvách, které zaslala účetní žalobce. Z této skutečnosti dle tvrzení žalobce vyplynula povinnost správních orgánů vyzvat jej k předložení řádných pracovních smluv, kterými disponuje. Nyní by tak měl být trestán za pochybení třetí osoby, kterou ani nezmocnil k zastupování v rámci správního řízení. Stejně tak je třeba nahlížet na tvrzení žalobce, že mohl existovat pracovní poměr s paní J., neboť správní orgán I. stupně zajistil a hodnotil pouze důkazy v neprospěch žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

6. Napadené rozhodnutí žalovaného je poté dle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce totiž na 6 stranách podaného odvolání polemizoval a rozporoval rozhodnutí prvostupňového orgánu, nicméně žalovaný se v tomto směru vyjádřil prakticky pouze k nezákonnosti provedené kontroly a nepřiměřenosti pokuty, ostatní argumentaci tak ve své podstatě ignoroval.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl, přičemž setrval na zákonnosti svého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je dle tvrzení žalovaného plně přezkoumatelné, neboť se sám výslovně, či prostřednictvím jednoznačného odkazu na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, vyjádřil k námitkám žalobce. Z daného rozhodnutí je tedy seznatelné, jak žalovaný o věci uvažil. Jako účelovou poté žalovaný hodnotí námitku žalobce týkající se jeho špatného porozumění českému jazyku. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že žalobce s orgány inspekce práce při vícero příležitostech komunikoval, přičemž nikdy neuplatnil právo na tlumočníka a vlastnoručně podepisoval i výstupy ze zmiňované komunikace. Žalobce tak projevil dostatečnou znalost českého jazyka slovem i písmem. Obdobně pak žalovaný hodnotil i námitku žalobce, že nepodepsaná vyhotovení dohod o provedení práce správnímu orgánu I. stupně zaslala k tomu nezmocněná (neoprávněná) osoba – tj. účetní žalobce. K tomu žalovaný odkázal na obsah vyjádření žalobce v *Poskytnutí dokumentů a údajů* ze dne 3. 2. 2017 a *Protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí* ze dne 5. 9. 2017, kde bylo právě na osobu účetní žalobcem opakovaně odkazováno. Vzhledem k tomu žalovanému v průběhu daného řízení nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by účetní žalobce nebyla oprávněná ve věci vyhotovení dohod o provedení práce se správním orgánem I. stupně komunikovat a tyto zasílat. Povinnost zjistit skutkový stav věci a povinnost žalobce řádně poučit, popř. vyzývat, pak dle žalovaného neznamena, že by měl být skutkový stav s žalobcem předjednan. Za dané situace dle žalovaného nevznikl prostor pro doplnění podání, když správní orgán I. stupně vyhodnotil, že k rozhodnému datu existovala toliko nepodepsaná vyhotovení (návrhy) dohod o provedení práce. Žalobce byl přitom v rámci správního řízení poučen o svých procesních právech a povinnostech.

Replika žalobce

8. V podané replice žalobce znovu upozornil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu, že se žalovaná nevypořádala s námitkou nedostatečně provedeného dokazování. Žalovaný tak vycházel pouze z protokolu o kontrole, ačkoliv žalobce již v odvolání namítl nedostatek objektivně zjištěného skutkového stavu a zmínil potřebu provést další důkazy. Nadto za situace, kdy žalobce namítl i nezákonnost pořízení protokolu o kontrole.
9. Dále žalobce uvedl, že je-li z povahy věci zřejmé, že účastník příslušný jazyk neovládá (tj. v případě, kdy správní orgán zjistí cizí státní příslušnost), nelze realizaci práva na tlumočníka ponechat na tom, kdo tlumočníka potřebuje. Žalovaný tak porušil svoji poučovací povinnost, neboť ze správního spisu neplyne, že by žalobce byl poučen o možnosti obstarat si tlumočníka za účelem řádného a zákonného řízení. K posouzení svých jazykových schopností poté žalobce navrhl účastnický výsledek, aby byla vyvrácena nesprávná tvrzení žalovaného, že žalobce ovládá český jazyk na takové úrovni, aby řízení nebylo zatíženo vadou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

10. Ze správního spisu dle žalobce také nevyplývá oprávnění jeho účetní paní S. k předložení jakýchkoliv důkazů a taktéž, že by skutečně toto jednání učinila paní S. Ve chvíli, kdy nezúčastněná osoba na řízení (účetní či jakákoliv třetí osoba) bez jakéhokoliv zmocnění zaslala jakési podklady, pak správní orgán I. stupně pochybil, když žalobce osobně nevyzval k doplnění tohoto podání či jej nevyzval (případně osobu, která podání učinila) k doložení plné moci.

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
12. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Nepřisvědčil však všem uplatněným námitkám žalobce.
13. V projednávaném případě se soud nejprve zabýval blíže nekonkretizovanou námitkou žalobce, týkající se nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, když měl žalovaný, vyjma otázky nezákonnosti provedené kontroly a nepřiměřenosti uložené pokuty, ostatní argumentaci žalobce ve své podstatě ignorovat.
14. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
15. Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování relevantních skutečností a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníka řízení za nedůvodnou (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Byť se odkazovaná judikatura týká soudních rozhodnutí, lze tuto nepochybně analogicky vztáhnout i na odvolací (správní) řízení, neboť obsahuje závěry plně aplikovatelné i v rámci správního rozhodování. Meritorní přezkum rozhodnutí je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno v

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

jeho výroku. Tato kritéria napadené rozhodnutí splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela seznatelné, jakými úvahami byl při posouzení věci (zvláště v rozsahu odvolacích bodů) žalovaný veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Žalovaný se tak s veškerými v odvolání uvedenými námitkami žalobce v napadeném rozhodnutí vypořádal. Ostatně, žalobce sám ani blíže nespecifikoval, jaká konkrétní argumentace uvedená v jeho odvolání, měla být ze strany žalovaného opomenuta či ignorována. Skutečnost, že žalobce se závěry žalovaného nesouhlasí, přitom nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. Nepřezkoumatelnost totiž není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak podrobně by mu měla být správní rozhodnutí odůvodněna, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As 122/2020-20). V této souvislosti je dále třeba upozornit na skutečnost, že povinnost žalovaného posoudit všechny odvolací námitky neznamena, že byl tento povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou žalobcem a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). V tomto ohledu tedy rozhodnutí žalovaného dle hodnocení soudu ob stojí.

16. K tomu je možno odkázat konkrétně na str. 7 až 10 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný komplexem tvrzení žalobce stran nesprávných skutkových zjištění, nezákonností předchozího řízení a výší (nepřiměřeností) pokuty výslovně zabýval. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti jednoznačně vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil.
17. Soud se následně zabýval stěžejní námitkou žalobce týkající se rozporu skutkových zjištění stran výkonu nelegální práce, kterou měl žalobce ve své provozovně umožnit fyzické osobě - Z. J. V tomto ohledu je předně třeba zrekapitulovat, že správní orgán I. stupně vycházel z kontrolních zjištění zachycených v Protokolu o kontrole ze dne 22. 2. 2017. V něm byly dále výslovně uvedeny doklady, o které se právě dané kontrolní zjištění opíralo, a to zejména Záznam s povinnou osobou - Z. J. ze dne 24. 1. 2017 [pořízený ve smyslu § 8 písm. a) a c) kontrolního řádu], nepodepsaná Dohoda o provedení práce ze dne 20. 1. 2017 - Z. J., fotodokumentace pracoviště ze dne 24. 1. a 27. 1. 2017, Záznam s povinnou osobou - Z. J. ze dne 27. 1. 2017 [pořízený ve smyslu § 8 písm. a) a c) kontrolního řádu]. V prvostupňovém rozhodnutí je též konstatován a dále hodnocen obsah vyjádření samotného žalobce ve věci z podkladu Poskytnutí dokumentů a údajů ze dne 3. 2. 2017 a z Protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 5. 9. 2017. Tvrzení žalobce plynoucí z posledně uvedeného protokolu ze dne 5. 9. 2017, že Z. J. nastoupila do práce v době, kdy byl žalobce v nemocnici, přičemž dohoda o provedení práce s ní byla sepsána, ale nebyla opatřena podpisem žalobce, že vyjádření Z. J. žalobce považuje za lež a že z účetního programu, který vede jeho účetní J. S., je doložitelné, že se všemi zaměstnanci byly uzavírány dohody o provedení práce, přitom v komparaci s dříve uvedenými podklady vyhodnotil správní orgán I. stupně za účelová, neboť se od shora rekapitulovaných kontrolních zjištění liší. V dané části pak závěr prvostupňového orgánu žalovaný potvrdil odkazem právě na jím učiněné posouzení věci. Správní orgány tak

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

v řešeném případě vycházely zjevně z Protokolu o kontrole ze dne 22. 2. 2017 a podkladové dokumentace o kontrole zahájené dne 24. 1. 2017, jak už byla výše popsána.

18. Podle § 8 písm. a) a c) kontrolního řádu přitom platí, že kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn a) požadovat prokázání totožnosti fyzické osoby, jež je přítomna na místě kontroly, jde-li o osobu, která plní úkoly kontrolované osoby, nebo osobu, která může přispět ke splnění účelu kontroly, a c) požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby (dále jen „podklady“); v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady.
19. Dle § 137 odst. 4 správního řádu záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.
20. V návaznosti na shora popsané pak soud uvádí, že samotný Protokol o kontrole ve věci nepochybně bylo možné provést jako listinný důkaz (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011-132). K tomu je příležitým upozornit i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 2 Ads 25/2018-28, v němž bylo konstatováno, že „[p]okud jde o použití protokolu o kontrole jako důkazu ve správním řízení, opírá se žalovaný o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, ze dne 30. 9. 2014, č. j. 5 Ads 75/2014-40, a ze dne 20. 8. 2015, č. j. 1 Ads 33/2015-64. Ve všech těchto případech se jednalo o pokuty uložené za umožnění nelegální práce a ve všech tento soud akceptoval přípustnost použití protokolů o kontrole za situace, kdy osoby vyjadřující se při kontrole nebyly ve správním řízení vyslechnuty. Možnost vycházet z protokolu o kontrole v následujícím správním řízení byla podmíněna nezpochybněním obsahu protokolu v podaných námitkách, nesoučinností účastníka správního řízení, a dále provedením důkazu protokolem o kontrole za účasti účastníka řízení. (...) Lze také konstatovat, že uvedené rozsudky na jedné straně akceptují důkazní hodnotu protokolu o kontrole včetně vyjádření kontrolovaných osob, které toto vyjádření podepsaly (za splnění uvedených podmínek), na druhé straně nevylučují možnost zpochybnění tohoto důkazu tak jako každého jiného.“ Nutno však v kontextu projednávaného případu též uvést, že značná část odkazovaného protokolu o kontrole je pouze prostým přepisem (nadepsaných) záznamů o skutečnostech zjištěných při provedené kontrole, přičemž výslech svědků v řešeném případě proveden nebyl. Jak přitom Nejvyšší správní soud vycházejí z citovaných (dřívějších) závěrů vyslovil v rozsudku ze dne 25. 6. 2020, č. j. 5 Ads 208/2019-33, nelze připustit, aby byl zákaz použití záznamu o podání vysvětlení (§ 137 odst. 4 správního řádu) obcházen tím, že se záznam, který vysvětlení obsahuje, toliko přepíše do protokolu.
21. V daném případě žalobce již ve svém vyjádření v Protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 5. 9. 2017, jakož i dále v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, skutková (kontrolní) zjištění plynoucí ze záznamů s povinnou osobou – Z. J. ze dne 24. 1. 2017 a 27. 1. 2017 seznatelně zpochybňoval, resp. namítal nesprávnost tvrzení Z. J. (zachycených v předmětných záznamech), jakož i korigoval své vlastní vyjádření obsažené v Poskytnutí dokumentů a údajů ze dne 3. 2. 2017. Byť tedy ve věci ze strany žalobce nebyly podány námitky proti obsahu samotného protokolu, jeho obsah (tj. zachycená kontrolní zjištění) byl následně v rámci vedeného správního řízení naprosto zřejmým způsobem napadán, konkrétně v části záznamů (o podání vysvětlení) s povinnou osobou. V souladu s výše citovanou recentní judikaturou Nejvyššího správního soudu tak ve věci nebylo možno za daného stavu, tj. zpochybněného zjištění skutkového stavu založeného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

zvláště na pořízených záznamech o skutečnostech zjištěných při provedené kontrole, uzavřít, že byl závěr o spáchání správního deliktu dostatečně podložen, a to právě v kontextu poukazovaného zákazu použití záznamu o podání vysvětlení ve smyslu § 137 odst. 4 správního řádu. Za této situace tak bylo ve správním řízení namísto zabývat se rozporem mezi skutečnostmi zjištěnými při předmětné kontrole a následnými informacemi uváděnými žalobcem v rámci zahájeného správního řízení, resp. postavit skutkový stav věci najisto z řádně provedených a procesně způsobilých důkazů. K tomu je ostatně možno zmínit již výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Ads 208/2019-33, též v části odůvodnění, ve které bylo uvedeno, že „[v] nyní projednávaném případě správní orgány nedovožovaly žádná jinak neprokazovaná skutková zjištění ze záznamů o skutečnostech zjištěných při kontrole totožnosti fyzických osob ani z části protokolu o kontrole, která obsahově odpovídala těmto záznamům. Skutková zjištění opíraly o řádně provedené důkazy, především o výsledky poskytovatelů jako svědků. Ve smyslu výše vyloženého však s přihlédnutím k tomu, co uváděli poskytovatelé při kontrole, nebylo možné věřit některým částem jejich svědeckých výpovědí. K obsahu jejich vysvětlení tedy bylo přihlédnuto pouze při hodnocení důvěryhodnosti ostatních důkazů. Zákaz ukotvený v § 137 odst. 4 správního řádu tedy nebyl porušen.“

22. Soud pak v kontextu nadepsaných hodnocení pro úplnost upozorňuje i na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2014, č. j. 7 Ads 52/2014-37, které bylo a bude rovněž třeba v posouvaném případě uvážít: „*Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 5. 2003, sp. zn. 21 Cdo 2287/2002), "[k] tomu, aby bylo možné v konkrétním případě posoudit, zda (kdy) došlo k uzavření pracovní smlouvy, nejsou rozhodující subjektivní představy účastníků o tom, kdy podle jejich názoru pracovní poměr vznikl, významné je - bez ohledu na to, jak účastníci následně hodnotí své právní postavení - objektivní zjištění, zda a kdy nastaly takové skutečnosti, s nimiž právní norma vznik tohoto dvoustranného právního úkonu spojuje. Protože v pracovní smlouvě je zaměstnavatel povinen se zaměstnancem dohodnout druh práce, na který je zaměstnanec přijímán, místo výkonu práce (obec a organizační jednotku nebo jinak určené místo) a den nástupu do práce [§ 29 odst. 1 zákoníku práce z roku 2006], je pracovní smlouva uzavřena, jakmile se účastníci shodli na obsahu těchto podstatných (esenciálních) náležitostí. K tomu může dojít - jak uvedeno výše - jak písemně, tak ústně nebo jiným způsobem nevzbuzujícím pochybnost o tom, co chtěli účastníci projevit [§ 240 odst. 2 zákoníku práce z roku 2006]."* Pro posouzení právních jednání žalobce a J. B. tedy nebylo důležité, že v rámci správního řízení oba tvrdili, že nemají uzavřenu pracovní smlouvu, dohodu o provedení práce ani dohodu o pracovní činnosti. Podstatné bylo to, že uvedli, že J. B. vykonával konkrétní druh práce na základě ústní dohody, v konkrétní provozovně žalobce, v určitém období a do práce nastoupil v určitý den. Tyto konkrétní skutečnosti měl stěžovatel, bez ohledu na tvrzení o neexistenci smluvního vztahu, hodnotit z hlediska zákonných náležitostí pracovní smlouvy, dohody o provedení práce a dohody o pracovní činnosti. Pouze tak by mohl učinit závěr o existenci či neexistenci pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a J. B. Jelikož tak neučinil, je správný závěr krajského soudu, že správní spis (a především správní rozhodnutí obou stupňů) neposkytují dostatečný podklad pro závěr o spáchání správního deliktu dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.“
23. Žalovaný (resp. správní orgán I. stupně) tak svým postupem ve věci, když za daného stavu založil skutková zjištění na nepoužitelných výpovědích Z. J., podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

nezákonné rozhodnutí o věci samé. I přesto, že je shora popsána vada řízení důvodem, proč soud přistupuje ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, nebrání tomu, aby se soud zabýval dalšími projednatelnými námitkami žalobce.

24. Žalobce přitom dále namítl, že nebyl v průběhu kontroly zahájené dne 24. 1. 2017 informován o jejím průběhu v rozporu s § 9 písm. e) kontrolního řádu.
25. Podle § 9 písm. e) kontrolního řádu je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly povinen umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě, nebrání-li to splnění účelu nebo provedení kontroly.
26. Podle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu současně platí, že kontrola je zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě nebo jiné osobě, která kontrolované osobě dodává nebo dodala zboží nebo ho od ní odebrala či odebírá, koná nebo konala pro ni práce, anebo jí poskytuje nebo poskytovala služby nebo její služby využívala či využívá, případně se na této činnosti podílí nebo podílela (dále jen „povinná osoba“), jež je přítomna na místě kontroly.
27. Dle § 5 odst. 3 téhož zákona, je-li kontrola zahájena podle odstavce 2 písm. a) nebo c) bez přítomnosti kontrolované osoby, informuje kontrolující kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně.
28. Z protokolu o kontrole ze dne 22. 2. 2017 ve věci mj. vyplývá, že dne 24. 1. 2017 proběhla kontrola v provozovně žalobce jako kontrolované osoby, přičemž na daném pracovišti byly zjištěny při výkonu práce fyzické osoby S. Č., Z. J., D. D. V průběhu kontroly se inspektorka telefonicky spojila s žalobcem na uvedeném telefonním čísle, a následně se s tímto osobně setkala na Benešově náměstí v Teplicích, kde žalobci oznámila zahájení kontroly v dané provozovně a dále si s ním domluvila i ústní jednání. Žalobce současně inspektorce sdělil, že doklady ke kontrole bude předávat účetní J. S., na kterou předal též telefonní kontakt. Inspektorka se pak se jmenovanou účetní během kontroly spojila a vyžádala si předložit pro všechny zaměstnance pracující v dotčené provozovně doklady prokazující existenci pracovněprávních vztahů, a to na e-mail inspektorky. Nutno též zmínit, že kontrola byla zahájena dle § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu předložením průkazu inspektora povinné osobě – S. Č., když předmětem kontroly bylo dodržování povinností vymezených v § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce se zaměřením zvláště na povinnosti na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr a dodržování pracovněprávních předpisů dle § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti se zaměřením zejména na umožnění výkonu nelegální práce a výkonu nelegální práce.
29. Vycházeje ze shora uvedených okolností pak soud konstatuje, že předmětná námitka, že ve věci nebylo možno přihlížet k závěrům uvedeným v kontrolním protokolu, neboť byl vydán na základě nezákonně provedené kontroly, není důvodná, neboť v posuzované věci byla kontrola zahájena v souladu se zákonem předložením pověření ke kontrole (průkazu) v souladu s § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu, přičemž žalobce byl o zahájení kontroly v souladu s § 5 odst. 3 kontrolního řádu dodatečně vyrozuměn a dále s ním bylo také jednáno v rámci následných (konkrétních) úkonů. Zahájení kontroly byl přitom účasten výše jmenovaný zaměstnanec žalobce v postavení povinné osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2021, č. j. 4 Ads 346/2020-33). K tomu je možno dále odkázat i na komentářovou literaturu, ve které se uvádí, že kontrolní řád připouští

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

možnost provedení kontroly na místě pouze za přítomnosti povinné osoby. Práva kontrolované osoby jsou poté zajištěna následným oznámením adresovaným kontrolované osobě o tom, že byla zahájena kontrola, a doručením protokolu o kontrole, na nějž je následně vázáno právo podání námitek. Některé kontroly totiž předchozím oznámením zahájit nelze, neboť jejich provedení je závislé na tzv. momentu překvapení tak, aby kontrolovaná osoba nemohla svou obvyklou činností, která je předmětem kontroly, zkreslit tak, aby v okamžiku kontroly splňovala povinnosti, které jí zákon stanoví, zatímco jindy je neplní. Možno též doplnit názor plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 6 A 99/2002-52, že „[s]kutečná kontrola má reálný smysl a význam pouze tehdy, když se minimalizuje riziko případné manipulace s prověřovanými objekty a materiály.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 As 43/2004-51). V zájmu ochrany práv kontrolované osoby je však současně třeba, aby kontrolující informoval kontrolovanou osobu o zahájení kontroly dodatečně, a to především za účelem umožnit jí případně účast na dalších kontrolních úkonech, anebo alespoň možnost namítat podjatost kontrolujícího. Formu tohoto oznámení kontrolní řád nestanoví, z čehož vyplývá, že k tomuto oznámení může dojít i ústně. Povinnost umožnit kontrolované osobě účastnit se kontrolních úkonů při výkonu kontroly na místě současně nezahrnuje dotazování se kontrolované osoby (zde žalobce) na zájem o účast při každém jednotlivém kontrolním úkonu. Je-li totiž kontrolované osobě kontrola řádně oznámena, byť i dodatečně až po jejím zahájení, je dále na ní, zda využije svého práva dožadovat se účasti na kontrolních úkonech. Povinností kontrolujícího je pak pouze této účasti nebránit, resp. ji umožnit, nejedná-li se o kontrolní úkon, který by mohl být přítomností kontrolované osoby zmařen (srov. *Kontrolní řád: Komentář*, Dvorská, O., Wolters Kluwer, ASPI: 2017, § 9).

30. Z dříve popsanych okolností dané věci je v posuzovaném případě naprosto zřejmé, že žalobce, který nebyl přítomen v místě a čase zahájení kontroly, byl ze strany inspektorky bezprostředně poté telefonicky o zahájení předmětné kontroly vyrozuměn, přičemž s ním bylo dále jednáno již osobně (ještě téhož dne). Na zahájení kontroly v jeho provozovně tak nepochybně mohl okamžitě reagovat a nebylo mu ani bráněno v další účasti na dotčené kontrole. V řešené věci přitom žalobce ve své argumentaci neučinil sporným samotné pořízení některého z konkrétních záznamů o skutečnostech zjištěných v rámci kontroly, ale pouze obecně zpochybnil zákonnost kontroly samotné. Žalobce tak ani netvrdil, jaké právo mu bylo jeho neúčastí po určitou část provádění kontroly odepřeno, jestliže tato na pořízení jednotlivých záznamů neměla v daném případě vliv, přičemž jejich samotný obsah měl žalobce dále možno účinně namítat. Předmětné námitce žalobce proto nelze přisvědčit, neboť zákonné podmínky provádění kontroly byly v nadepsané části dle hodnocení soudu splněny.
31. Jestliže v této souvislosti žalobce zmínil také to, že je cizincem špatně ovládajícím český jazyk, a je tudíž otázkou, zdali rozuměl skutečností uváděným v průběhu kontroly, pak soud konstatuje, že žalobce v průběhu prováděných kontrol ani v následném správním řízení nikterak inspektory či správní orgán I. stupně neupozornil na fakt, že by český jazyk jako jazyk, ve kterém se v řízení jedná a vyhotovují se i písemnosti, neovládal, popř. že žádá tlumočníka (§ 16 správního řádu). Tato okolnost tedy z obsahu správního spisu ani náznakem nevyplývá. Dané tvrzení žalobce se tudíž soudu aktuálně jeví jako značně účelové. Ostatně, žalobce má již od roku 2014 živnostenské oprávnění, kdy pro jeho výkon nepochybně musí splňovat i podmínku znalosti českého jazyka. K tomu je možné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2009, č. j. 4 Ads 100/2009-73, v němž bylo uvedeno, že „[ž]alobce (polský státní příslušník) se za situace, kdy nevyužil možnosti postupu podle § 16 odst. 3 správního řádu z roku 2004, nemůže dovolávat toho, že napadenému správnímu rozhodnutí neporozuměl.“ Zcela nepřipadným a nadbytečným je tak za daného stavu návrh žalobce na jeho účastnický výsledek, a to k ověření jeho jazykových znalostí či schopností.

32. Namítl-li žalobce též nesprávná skutková zjištění učiněná z předložených nepodepsaných dohod o provedení práce, které zaslala jeho účetní, ač k tomu nebyla zmocněna, přičemž je tak žalobce trestán za její pochybení, pak ani tomuto tvrzení zdejší soud nepřisvědčil. Předně je v tomto ohledu nutno zmínit, že se jednalo toliko o jeden z podkladů, z nichž bylo v rámci hodnocení věci vycházeno, a který byl tedy uvážěn v kontextu dalších učiněných zjištění. Pokud však jde konkrétně o otázku postupu účetní žalobce, která neměla být k předání nepodepsaných dohod o provedení práce kontrolnímu orgánu zmocněna, je třeba uvést, že sám žalobce nepochybně předání dotčených dokladů právě na osobu účetní delegoval. Konkrétně se k tomu v Protokolu o kontrole ze dne 22. 2. 2017 uvádí, že „[k]ontrolovaná osoba sdělila (dne 24. 1. 2017), že doklady ke kontrole bude předávat paní účetní J. S. a předala inspektorce telefonní kontakt na paní účetní: „X“.“ Z e-mailové schránky „X“ přitom byly dne 24. 1. 2017 v 15:17 hod. doručeny v návaznosti na telefonický kontakt inspektorky s účetní žalobce dokumenty označené jako veškeré pracovní smlouvy ve vztahu ke kontrolovanému provozu žalobce. V Poskytnutí dokumentů a údajů ze dne 3. 2. 2017 pak žalobce k otázce „[v] den kontroly tj. dne 24. 1. 2017, přesněji po kontrole, na e-mail inspektorky v 15:14 hodin byla zaslána vaší paní účetní J. S. nepodepsaná dohoda o provedení práce ze dne 20. 1. 2017 se zaměstnankyní Z. J.....“, odpověděl „[p]aní účetní napsala datum dle svého uvážení a my jsme ji podepisovali až 1. 2. 2017.“ Z Protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 5. 9. 2017 se dále podává, že žalobce mj. výslovně uvedl, že „dohody o provedení práce byly uzavřeny a k dispozici u paní účetní J. S., tato je obratem zaslala inspektorce OIP paní K. e-mailem“. Tento protokol je přitom podepsán nejen samotným žalobcem, ale právě i jeho účetní J. S. V této části lze tedy hodnotit nyní uplatněné tvrzení žalobce stran jednání jeho účetní, jako osoby nezmocněné k odeslání dotčených dokumentů, za ryze účelové. Obecně je pak v daném ohledu možno poukázat i na § 430 a násl. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), dle kterého pověřil-li podnikatel někoho při provozu obchodního závodu určitou činností, zastupuje tato osoba podnikatele ve všech jednáních, k nimž při této činnosti obvykle dochází. V předmětné věci je přitom v kontextu jednoznačných konstatování a odkazů žalobce na jeho účetní, jakož i časové a logické posloupnosti, naprosto zřejmé, že účetní žalobce s kontrolním orgánem (nadto konkrétní inspektorkou) jednala najisto na základě pokynů a z pověření žalobce. Tuto námitku proto soud odmítl rovněž jako nedůvodnou.
33. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nicméně soud výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, svým postupem ve věci podstatným způsobem porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Vzhledem ke skutečnosti, že se předmětná vada řízení vztahuje i na rozhodnutí správního orgánu I.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. tedy zrušil také toto rozhodnutí. Nadepsané okolnosti pak v kontextu ochrany procesních práv žalobce a řádného posouzení věci ve své podstatě vyžadují doplnění dokazování a zcela nové zhodnocení rozhodných okolností.

34. Vzhledem k tomu, že se věc vrací před správní orgán I. stupně, přičemž bude nutno doplnit skutková zjištění, resp. tyto podložit procesně použitelnými důkazy, tak, aby bylo najisto postaveno a řádně doloženo, že se žalobce dopustil správního deliktu tím že umožnil fyzické osobě nelegální práci ve své provozovně, popř. toto bylo vyvráceno, aniž by byl obcházen zákaz použití záznamu o podání vysvětlení tím, že se záznam, který vysvětlení osob obsahoval, toliko přepsal do protokolu, přičemž žalobce takto zachycená zjištění v průběhu správního řízení zpochybnil, soud se pro předčasnost dalšími žalobními body nezabýval, neboť bude úkolem správních orgánů se s těmito žalobcem dále tvrzenými skutečnostmi vypořádat s ohledem na aktuální stav.
35. Soud přitom ve věci samé rozhodl bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., když v takovém případě právní úprava tento postup připouští.
36. Nutno závěrem také konstatovat, že žalobce měl v projednávané věci úspěch, a soud proto výrokem II. rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku v celkové výši 15 342 Kč, která se skládá z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu, jakož i z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč, poskytnuté právním zástupcem žalobce [tj. převzetí a příprava věci, podání žaloby a replika podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu, a z částky 2 142 Kč, která činí 21 % DPH z nadepsaných částek bez soudního poplatku. Naproti tomu náhradu nákladů řízení za návrh na přiznání odkladného účinku ve věci, který nebyl úspěšný, soud žalobci nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. srpna 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

(K.ř.č. 1 - rozsudek)